

ماه محرم

محرمی دیگر از راه می رسد و بهار اشک دیگری بر عاشقان ولایت، که در آن غبار از جان های خسته خویش زدایند و وجودشان را به عطر حسینی معطر کنند.

محرمی که با نام حسین پیوند خورده و با آمدنش فکرها و دل ها متوجه روزی می شود که بزرگ ترین روزهای مصیبت است. اشک ها در غم برترین انسان های عالم جاری می شوند. وقتی که فرشتگان آسمانی بر حسین گریانند و پریان و پرندگان در زمین و هوا بر او نوحه گردند؛ آیا نباید انسان ها با این آفریدگان هم نوایی کنند و با یادآوری آن چه بر خاندان ولایت گذشت، گریه و نوحه ای همیشگی داشته باشند؟!

آسمان بر او گریسته است، چشم آسمان چهل روز در عزای حسین گریان بود، آیا سزاست چشم زمینیان بر مصیبت او گریان نشود؟! در حالی که قرن ها پیش از ولادتش، انبیای الهی چون آدم و نوح و ابراهیم مصیبت های او را می شنوند و بر مظلومیتش اشک می ریزند.

در حالی که جدش رسول خدا(ص) اعضا و جوارح او را که همان محل فرود آمدن شمشیرهاست، می بوسد و در غربت فرزندش گریه می کند.

در حالی که پدرش امیرمؤمنان (ع) در کنار شطّ فرات می ایستد و مصائب فرزندش را بر ابن عباس بازگو می کند و چنان بر او می گرید که محاسنش تر می شود و اشک بر سینه مبارکش می ریزد. آن گاه که مادرش زهرا(س) قبل از ولادتش بر او محزون و غمگین می شود و برای میوه دلش اشک می ریزد.

در حالی که برادرش حسن(ع) در حالی که در اثر سمّ در بستر شهادت قرار گرفته، او را بغل می کند و با خبر دادن از مصائب روز عاشورا بر او گریه می کند.

در حالی که امام سجاد(ع) عمری را با یاد کربلا می گذراند و هیچ آبی را جز با اشک ریزان بر مصائب پدر گرامی اش نمی نوشد. در حالی که امام صادق و امام کاظم(ع) در ایام محرم غرق در ماتم و گریه می شوند و لبخند از لبانشان محو می گردد و خودشان روضه خوان جد غریبشان می شوند.

در حالی که امام رضا(ع) غمناکه خویش را در عزای جد بزرگوارشان می سراپد و یادآوری روز عاشورا را مایه مجروح گشتن پلک ها و ریزان شدن سیل اشک های خود می شمارد.

و آن گاه که امام زمان(عج) خود را نوحه خوان همیشگی و گریه کننده هر شب و روز مصیبت های جد بزرگوارشان می داند و گریه کردن بر او را تا آن جا که به جای اشک، خون از دیده ببارد، وظیفه خود می داند.

از آن واقعه قرن ها می گذرد؛ اما شعله عشق حسینی هم چنان در دل ها فروزان است؛ چرا که به فرموده پیامبر(ص) «از شهادت حسین(ع) حرارتی در قلب های مؤمنان است که هرگز به سردی نمی گراید.»

آری! این عشق و شور حسینی که هر ساله با آمدن محرم به اوج خود می رسد، ودیعه ای است از سوی خداوند در دل های مؤمنان.